

ОЧАЈНИЧКИ ПРОТЕСТ

Поводом скрнављења светог културног центра

Када се пробија траса за неки важан аутопут који мора да прође и кроз неки приватни посед, онда власник поседа силом закона мора да прода држави свој посед. Подразумева се да не може ником другом да прода, јер то је од општег свенародног, међународног и државног значаја за духовно повезивање међу свим људима. Траса се не пробија само из економских разлога, исти смисао се неминовно шири и на културу. Траса дакле превазилази личну својину али је за сва времена чврсто везана и за тачно одређено место.

Ако је стасао неки културни центар после шездест година на једном месту на туђем поседу, оно тим постаје свето, јер је урасло у то одређено место са најдубљим коренима, и не може се ишчупати ни пресадити.

Ако смо ми Срби већ у XVIII веку зачели своју графичку традицију, од времена Христифора Жефаровића, и од када се у манастиру Хиландару чувају и отискују наше графичке плоче, онда треба и даље да гајимо нашу графичку културу, и тако нећемо морати да увозимо „фонтове“ из лондонског Тајмса, такође из XVIII века. У Кини су графички уметници национални хероји, а кроз галерију у нашем Графичком колективу прошли су сви наши графички уметници, али и најпознатији графичари из целог света и оставили неизбрисиве трагове на нашу културу, тако да је и његова локација постала Свето културно место где је све оригинално дело, где ништа није фалсификат.

Да не будем лажно скроман и да поменем; у томе је свакако одиграо велику улогу и мој архитектонски дизајн преадаптације својевременог стандардног излога. Да нескромно констатујем; да је у околини Кнез Михајлове, сваки излог преадаптиран по неколико пута, а овај излог је исти такав као што је пројектован и израђен мојом руком пре шездесет година, (као и степениште „хоћу-нећу“), јер је решење савршено уклопљено у постојећу зграду која је и сама културно архитектонско дело под заштитом.

Београд,
20. јул 2018.

Предраг Ристић